

PAULINE AUSBERK

И ТОЙ КАЗА...

Écrier

Благодарности:

На Марио Календерски, без чиито съвети, напътствия и подкрепа тази книга нямаше да е факт.

На Галя Петрова, която почувства емоцията ми и създаде визията на книгата.

На Галина Попова от издателство „Екрие“, която без да се замисля, каза „Да“ на едно различно мое начинание.

PAULINE AUSBERK

И той каза...

Издателство „Екрие“
София

© Pauline Ausberk, автор, 2021
© Галя Петрова, художник на корицата
и илюстрациите в книгата, 2021

© Издателство „Екрие“, 2021
ISBN 978-619-7507-47-8

Ако се питаш: „Коя, по дяволите, е тази Аусберг и защо е решила да има отношения с обвързан мъж?“, прочети моята история, а след това ме наречи каквато искаш.

И така, чудех се откъде да започна. Добре е да разкажа всичко от самото начало. Баба и дядо, Бог да ги прости, които ме гледаха и формираха ценността ми система като малка, винаги са ми казвали, че семейството не бива да се разваля каквото и да става, че в него третият винаги е излишен и че трети никога не трябва да има. Че жената, прелъстила чужд мъж, е по-лоша и опасна от чума.

Закърмена с тази норма и върл противник на изневярата и излишния трети в отношенията между двама души, години по-късно, неволно и без дори и да съм подозирала, се превърнах именно в това, което най-много съм ненавиждала – в тази, която съблазнява, провокира, омайва. В тази, която разделя и заради която се разделят. Някои ще ме нарекат любовница, други – прелъстителка, трети – долен боклук. Истината обаче е, че всички тези епитети щяха да бъдат реални, ако началната ситуация ми беше известна и не бе тотално изопачена. Тогава може би ще се запиташ, какво

би направила, ако „грешката“, наричана с неговото име, те погледне по начина, по който той гледаше мен – като вълк, взиращ се в плячка, която знае, че вече е негова.

А това, което предстои да прочетеш, е моята история, преразказана в 35 раздрави душата ми цитати с пояснения. История за нещо, което никога не бях преживявяла и в което много жени и мъже ще се припознаят. История, която няма начало и край. История, в която има само по детски наивни емоции за връзка с предизвестен край. Моята история в „И той каза...“.

**За всички други се разплаквах и ми минаваше. За него...
За него ... пишех.**

И той каза: „Не знам дали ще срещна друга като теб...“.

И сигурно нямаше да срещне, но го беше страх да се бори за мен. Мъжете винаги правят първата крачка, но ги е страх да направят следващата.

Това прилича на стъпки като в тангото, само че в обратна пропорционалност.

Да ме целуне по челото, беше нещо като неизречено обяснение
на тийнейджър в любов.
Неопитно и страхливо – един вид нещо да не се обърка.

Аз винаги съм знаела какво искам, може би защото съм жена.
При мъжете обаче не е така.
Те искат да държат ключа в едната ръка, който отваря повече
от една „удобни врати“ и заключва онези, неудобните.